

Другий етап – це сам відкритий ринок землі з рівними правами всіх учасників. Але все-таки обмеженням для великих іноземних агрохолдингів, що являє собою певний максимум для купівлі земельних ділянок (не більше 100 тис. га).

Вважаємо, що на першому етапі буде закріплено законодавчу базу для повноцінного функціонування ринку. При цьому будуть здійснюватись інвестиції з іноземних ресурсів за допомогою оренди земель, що призведе до зростання вартості землі. Другий ж етап дасть змогу вийти Україні на світовий рівень відносин в галузі ринку землі, що в свою чергу підсилить економіку України.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про державний контроль за використанням та охороною земель» № 963-IV від 19.06.2003 р. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/963-15> (дата звернення : 15.02.2019).
2. Сохнич О.А. Проблеми раціоналізації використання земельних угідь. *Землеустрій і кадастр*. 2005. № 3. С. 90–95.
3. Третяк А. М. Економіка землекористування та землевпорядкування : навч. посіб. Київ : ЦЗРУ, 2004. 542 с.
4. Ясінецька І.А. Особливості раціонального управління земельними ресурсами. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. 2016. № 8. С. 127-130.
5. Ясінецька І.А. Аналіз ефективності управління земельними ресурсами. *Економіка та суспільство*. 2016. Вип. 4. С. 255-258.

Букмирза К. В.

*здобувач вищої освіти другого (магістерського) рівня спеціальності 193 «Геодезія та землеустрій»
Науковий керівник : к. с-г. н, доцент Потанський Ю.В.
Подільський державний аграрно-технічний університет
Кам'янець-Подільський, Україна*

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ СТАЛОГО РОЗВИТКУ МІСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Серед сучасних проблем розвитку суспільства вченими виокремлюються

як найбільш значущі завдання ефективного еколого-орієнтованого розвитку, екологічної безпеки та формування концепції сталого розвитку.

На міжнародній конференції ООН з навколишнього середовища та розвитку, яка відбулась у Ріо-де-Жанейро в 1992 році, були визначені головні завдання та цілі сталого еколого-збалансованого розвитку, розроблені принципи Всесвітнього плану діяльності в галузі міжнародного співробітництва та прийнятий «Порядок денний на XXI століття». На цій Конференції вперше проголошено, що основою для вирішення гострих соціально-економічних, ресурсних і екологічних проблем є перехід до моделі сталого еколого-орієнтованого розвитку суспільства.

Сталий розвиток – це такий розвиток суспільства, який задовольняє потреби сучасності, не ставлячи під загрозу здатність наступних поколінь задовольняти свої власні потреби [2].

В основі поняття сталого розвитку є такі принципи [2]: обмеження впливу людини на біосферу до рівня можливостей її стабільного відтворення; підтримка запасів біологічного багатства, біологічного розмаїття й відтворюваних ресурсів; використання невідтворюваних природних ресурсів такими темпами, які не перевищують часу створення заміни їх за рахунок відтворюваних; рівномірний розподіл доходів і витрат при ресурсоспоживанні й управлінні охороною навколишнього середовища; розвиток та впровадження технологій, що підвищують обсяги виробництва продукції на одиницю спожитого ресурсу; використання економічних механізмів, що змусять виробників зважати на екологічні витрати щодо реалізації прийнятих ними рішень; використання міждисциплінарних підходів до прийняття рішень.

Розглядаючи проблему узгодженості пріоритетів сталого розвитку на рівні міських територій, зазначимо, що значної уваги потребують питання аналізу та вдосконалення першочергових завдань управління еколого-орієнтованим розвитком міст. Формування завдань такого розвитку має здійснюватися на системній основі гармонізації екологічних, соціальних та

економічних пріоритетів. Це потребує розвитку системної методології дослідження протиріч сталого розвитку, яка впливає з системної парадигми.

Сталим містом можна вважати таке місто, в якому розраховані досягнення в соціальному, економічному та екологічному розвитку на довготривалу перспективу. Місто повинно мати екологічні ресурси й надійні гарантії від екологічної небезпеки, яка може бути загрозою для сталого розвитку. Пріоритетними є забезпечення екологічних і соціальних завдань для мешканців з урахуванням удосконалення соціальної інфраструктури, житлової забезпеченості, культурно-духовних і естетичних якостей, міського благоустрою, зайнятості населення, екологічних вимог і рекреаційних можливостей.

Основними екологічними факторами, які зумовлюють необхідність переходу українських міст до збалансованого територіального розвитку, є такі, як надмірне природно-техногенне навантаження, що загрожує виходу за межі екологічної ємності території, яке характерне для економічно розвинених міст України і пов'язане з надвисокою матеріало- та енергоємністю, великою відходністю технологій господарського комплексу. Це супроводжується: викидами шкідливих забруднюючих речовин і сполук у повітря, які призводять до зміни хімічного складу та фізичного стану атмосфери; забрудненнями поверхневих і підземних вод промисловими й побутовими скидами, що призводить до зниження якості та вичерпання придатних до використання водних ресурсів; забруднення, виснаження та зниження придатних до використання земельних ресурсів.

Сучасний стан розвитку міських територій в Україні знаходиться на низькому рівні й потребує пошуку ефективних шляхів його удосконалення. Із позиції управлінського підходу розвиток міських територій можна розглядати як сукупність економічних і соціальних змін у розвитку визначеної території. Для міської території, як відкритої соціальної системи, джерелом розвитку є не тільки збереження цілісності, але й сприйняття всього, що відбувається в зовнішньому середовищі. Без постійного розвитку, змін, відновлення, міська

територія, перетворена на замкнуту систему, неминуче буде деградувати, а система управління стримуватиме розвиток адміністративної одиниці [1, с. 39].

Як об'єкт сталого розвитку міська територія, з одного боку, – це самостійна система з органами управління, що реалізують специфічні інтереси співтовариства, а з іншого – підсистема утворень більш складного рівня – регіону й держави, що виконує безліч зовнішніх функцій. Завдяки своїй відкритості міська територія, її статус і можливості розвитку залежать рівною мірою і від внутрішніх, і від зовнішніх факторів.

Дослідження сучасного стану розвитку міських територій дасть можливість установити фактори, які впливають на життєдіяльність цих територій, та надати прогноз щодо їх подальшого розвитку, а також запропонувати науково обґрунтовані, з погляду державного управління, альтернативні рішення, що реально відповідають інтересам як самої громади в особі її жителів, так і системи більш високого рангу – регіону, держави [3, с. 46].

Список використаних джерел

1. Безлюбченко О. С., Завальний О. В., Черноносова Т. О. Планування і благоустрій міст: навчальний посібник / Харк. нац. акад. міськ. госп-ва. Харків : ХНАМГ, 2013. 204 с.
2. Про концепцію сталого розвитку населених пунктів : Постанова ВРУ від 24.12.1999 № 1359- XIV. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1359-14> (дата звернення : 21.01.2019).
3. Царенко О. М., Несветов О. О., Кодацький М. О. Основи екології та економіки природокористування. Суми : Університетська книга, 2004. 400 с.
4. Ясінецька І.А. Особливості раціонального управління земельними ресурсами. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. 2016. № 8. С. 127-130.
5. Ясінецька І.А. Аналіз ефективності управління земельними ресурсами. *Економіка та суспільство*. 2016. Вип. 4. С. 255-258.